

торитѣ при съвременнитѣ парламентарни събрания. Мѣжду тѣхъ имаше и генерали: Пишегрю, Вило и Рамель; послѣдния командуваше войскитѣ, които пазяха неприкосновенността на народнитѣ прѣдставители.

Кризата се виждаше неизбѣжна; но постоянното очаквание на опасността най-сетнѣ обрѣгна и прѣдпазливостта отслабна. Триумвиритѣ, щомъ замислиха прѣстѣпното си прѣдприятие, очакваха само да се мине тримѣсечния прѣдсѣдателски срокъ на Карно, за да имъ бждатъ рѣцѣтъ по-развързани.

Но тѣ имаха нужда отъ военна сила. Когато се обърнаха къмъ Клебера, послѣдния грубо отговори на тѣхното прѣдложение: „Азъ ще стрѣлямъ върху враговетѣ ви, ако тѣ ви нападнатъ, но като настѣпвамъ върху имъ гърбътъ ми ще е обрѣнатъ къмъ васъ“. Тѣ се бояха отъ строгия демократизмъ на Хоша, което той бѣше вече веднажъ доказалъ; отъ Мора се бояха защото бѣше умѣренъ, а отъ Бонопарта — за неговото честолюбие. Послѣдния имъ прати най-подходящъ за тѣхъ человекъ, Ожеро, който бѣше добъръ партизански главатаръ, пламеневъ Републиканецъ, който казваше да го чуѣтъ всички: „Азъ съмъ пратенъ да убивамъ роялиститѣ“. Той бѣ назначенъ комендантинъ на Парижъ.

Прѣзъ нощта отъ 17 на 18 фруктидоръ (4 септемвий 1797 г.), войскитѣ заеха залата на засѣданията на двата съвѣта и депутатитѣ, които искаха да влязатъ тамъ, бѣха посрѣшнати съ щикове; нѣкои отъ по-висшитѣ офицери, отъ чието влияние върху армията се страхуваха, бѣха арестувани. За Карно бѣше прѣдначена сѣщата участь, но той сполучи да избѣгне. Бартеlemi не можѣ да се отърве. Ожеро се бѣше распорѣдилъ да заеме главнитѣ улици на Парижъ. По стѣнитѣ на зданията бѣха залѣпени обявления, които явяваха откритието на единъ заговоръ въ полза на Людовика XVIII; въ тѣхъ се заплашваше съ смъртъ сѣки